

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 262.

Tolvte Session.

63de Møde.

Mandagen den 17de December Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Jørgensen (fortf.): Dette Redskab, der som sagt er aldeles usfadeligt af den Grund, at man ikke dermed kan forulempe Yngelen, vilde være udelukket ved denne Anordning, naar man tager Hensyn til § 20, som siger, at Brugten af ethvert andet end de i det Foregaaende nævnte Redskaber skal herefter være forbudt, ligesom det heller ikke skal være tilladt at benytte de i §§ 16—19 nævnte Redskaber paa de i Lovens § 6 ommeldte Strækninger; det var det ene Punkt, jeg vilde omtale. Det andet, jeg vil udtale nogle Ord om, angaaer Lovudkastet, saaledes som det er forandret i det andet Thing. Naar det i § 7, saaledes som Forslaget nu foreligger, er fastsat som en almindelig Bestemmelse, at Mulkten for Overtrædelse af Bestemmelserne i denne Lov og de sig dertil sluttende kongelige Anordninger ansættes fra 1 til 200 Rdl. — man har optaget det saaledes, som det findes Sted med Hensyn til Hiimfjordsfiskeriet — saa antager jeg, at denne Mulktt for Ringhjøbing Fjords Vedkommende er for høit ansat. Jeg skal ikke gjøre Forsøg paa at bedømme, hvorvidt en saadan Mulktt er rigtig for Hiimfjordsfiskeriets Vedkommende, da dette Forhold der i længere Tid har været ordnet, men jeg siger, at denne Mulktt for dette Forhold paa Ringhjøbing Fjord er for høi. Det var i Lovens Motivering erkjendt, at man maatte faa sig frem, og at det derfor godt kunde være, at

man gav Bestemmelser det ene Aar, som man kom til at tilbagekalde i et andet; men naar man anerkjender dette, forekommer det mig ikke rigtig at foreskrive saa høie Mulkttbestemmelser, som her er Tilfældet, hvor Maximum er sat til 200 Rdl. Det tredje og sidste Punkt, som jeg skal omtale, er Tiden, som Loven er bestemt at gjælde for. Det hedder i § 9, at den skal træde i Kraft den 1ste April 1861, og endvidere indrømmes der en Frist af et Aar for dem, der skulle have deres Redskaber forandrede; altsaa for disse træder den først i Kraft den 1ste April 1862; de ere altsaa forpligtede til til den Tid at have deres Redskaber i den Stand, som Anordningen maatte foreskrive, og fra den Tid skal Loven og de dertil knyttede Anordninger, forsaavidt de ikke blive forandrede, være gjældende i 5 Aar, altsaa til 1ste April 1867. Jeg antager, at dette Tidsrum er for langt efter den Erfaring, man har fra Hiimfjorden, og jeg troer derfor, at det vilde være rettest, at man indskrænkede Tiden til 2 eller 3 Aar. Naar den Tid var gaaet, og naar de Fiskere, som føle sig utilfredse med Bestemmelserne — jeg antager, at der vil findes endee, som vilde føle sig utilfredse med dem — kom frem med deres Klager, saa vilde der for den lovgivende Magt blive Veilighed til at tage Sagen under Overveielse, og man havde da den indhentede Erfaring at støtte sig til. Jeg antager endvidere, at det kunde være muligt, at den Fiskeribestyrrelse, som jeg antager, at der paa en eller anden Maade senere vil blive gjort Forsøg paa at faa dette Fiskeri til at henhøre under, jeg siger, jeg antager, at det slet ikke er utænkeligt, at denne Bestyrrelse i en eller